

steriet kunne laane Glands eller beslige fra Hans Majestæt, saa maatte det ogsaa falde tilbage paa ham, naar det engang viste sig, at Ministeriet ikke fortjente Folkets Tillid; men dette er ikke tilladt. Forsaavidt han dernæst vil stille sin Forbring saaledes, man kunde maaskee tænke sig det, og sige: „So, saa sandt jeg er Minister, kan Folket slaae sig til No, naar jeg lover det Et eller Andet“, da veed den høitærede Minister jo meget godt, at det have vi ikke altid kunnet, saavelsom og at to af hans Colleger have været med til at reise en Storm mod et andet Ministerium; netop fordi man ansaae det for upaalideligt. Desuden sidder der en Mand i det nuværende Ministerium; der har tilladt sig ligeoverfor Rigsdagen at sige Ufandhed og har søgt at føre Rigsdagen bag Ryset. Det er ikke Ting, man kan glemme, og jeg troer, at Ministeren gjør klogt i ikke nu at gjøre Forbring paa Tillid, især ved en Veilighed som denne, hvor der ingen Anledning er dertil.

Juslitsministeren: Hvad den 8de Landsstingsmand for 2den Kreds (Frølund) anførte, forekommer mig i det Hele at være en Samling af Bemærkninger — og jeg kan vel næsten sige — Antydninger af Bebreidelser, der gaae i en saa meget forskjellig, ja spredt Retning; at jeg virkelig maa ansee det for at være en Misbrug af det høitærede Things Tid og for i sig selv ikke engang at være for mig ganske sømmeligt at undersøge ethvert enkelt Punkt i de Ytringer, som den ærede Landsstingsmand behagede at bruge. Der vil være en speciel Grund for mig til at afholde mig fra at gaae ind paa en kritiserende Fremdragen af de forskjellige Ubladelser, som den ærede Landsstingsmand brugte. Grunden; hvorfor det vil for mig være meget ubehageligt. — selv hvis andre Hensyn ikke afholdt mig fra det — at indlade mig paa det, ligger vist saa klart for Dagen, at jeg ikke behøver at spille et Ord derpaa. Jeg henregner til dette Aggregat af Ytringer, som jeg ikke vil anvende nogen Tid paa at gjøre til Gjenstand for Møderindringer fra min Side; Alt med Undtagelse af det ene Punkt, at jeg i mine Ytringer under Sagens første Behandling selv havde

erkjendt, at man maatte nære Mistillid til mit Løfte. Jeg vil ikke indlade at tilføie, at jeg ikke er meget modtagelig for en Udtalelse af den Natur. Jeg holder mig overbeviist om, at min Færd, saaledes som den til enhver Tid har foreligget, har været af den Natur, at jeg tør regne paa, at naar jeg lover Noget; maa det for Enhver, der kjenner mig, være vist; at det falder sammen med, at Løftet bliver holdt; men den Basis, hvorpaa den ærede Landsstingsmand støttede sin Ytring, var, at jeg havde sagt „man kan sige“ eller „man vil sige“ jeg erindrer ikke ganske Udtrykkene. Det kan ikke være den ærede Landsstingsmand ubekjendt eller uvant, at man ikke blot ved Anliggender af denne Natur, men i ethvert Tilfælde, hvor man ønsker at skaffe en Mening Indgang, søger at forebygge Indvendinger, som man, navnlig naar Discussionen føres ved en bestemt Personlighed, kan gjøre Regning paa ville fremkomme, om de end maatte være af den Natur, at de ikke fortjente at komme frem eller ikke kunde afgive et tilstrækkeligt Fundament. Det er altsaa ganske naturligt, at jeg ved at fremsætte den Maade, jeg antog det hensigtsmæssigt at gaae frem paa, bemærkede, at man naturligt vilde sige det og det; men der ligger ikke dertil og der kan ikke lægges deri en Erkjendelse af; at jeg skulde nære Frygt for, at man ikke skulde fæste Tid til mit Ord, eller at man skulde tvivle om en hensigtsmæssig Gjenneførelse af en Foranstaltning, som skulde i alt Væsentligt sikke det, som Lovforslaget gaaer ud paa. Den ærede Landsstingsmand bemærkede, at min Udtalelse var noget vallende, at jeg havde gjort en Begrænsning. Det er jo klart, at jeg ikke kunde erklære, at Erklæringen skulde meddeles aldeles ubetinget i ethvert Tilfælde; det ligger jo ganske i de administrative Forholds Natur, at de kunne stille sig saaledes, at det vilde være i høieste Grad usorvarligt at tilstede det. Men som en æret Landsstingsmand før bemærkede i Anledning af denne Sag; der er et Punkt, hvor der nødvendigvis maa indtræde et Tilstandsforhold; og det er ganske vist ikke utilbørligt, at man, naar man udtaler sig over en Foranstaltning af den Beskaffenhed, hvormed her er Tale, antyder, at der vel kan være Forhold, hvor en Begrænsning maa finde Sted. Ube-